

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2586/2019
11.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Звездане Лутовац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП "Паркинг сервис" из Ниша, чији је пуномоћник Милош Јовановић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Јовановић, адвокат из ..., уз учешће умешача на страни туженог ББ из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 419/18 од 20.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 11.03.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 419/18 од 20.02.2019. године.

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Вишег суда у Сремској Митровици Гж 419/18 од 20.02.2019. године, тако што **СЕ ОДБИЈА**, као неоснована, жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Старој Пазови П 243/17 од 14.12.2017. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 21.500,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови П 243/17 од 14.12.2017. године, ставом првим изреке одбијен је приговор туженог и одржано је на снази решење о извршењу јавног извршитеља Јелене Јефтић И ИВК-А 280/16 од 29.12.2016. године, којим је тужени обавезан да тужиоцу исплати износ од 900,00 динара, са законском затезном каматом од 10.11.2016. године, као дана подношења предлога за извршење до исплате и исплати трошкове извршног поступка у износу од 10.824,00 динара. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 57.065,60 динара.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Гж 419/18 од 20.02.2019. године, првостепена пресуда је преиначена тако што је тужбени захтев одбијен, као неоснован. Обавезан је тужилац да туженом на име трошкова првостепеног поступка исплати

износ од 29.450,00 динара, а на име трошкова жалбеног поступка исплати износ од 13.900,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда испуњени су услови за одлучивање о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, у даљем тексту: ЗПП), с обзиром да су основани ревизијски наводи о различитом поступању судова у истој правној ствари, што указује на потребу одлучивања о ревизији као о изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе.

Из наведених разлога је, на основу члана 404. ЗПП, одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиоца основана.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 05.05.2016. године возилом марке „...“ рег. ознаке ...-...-..., регистрованим на туженог, је у ... управљао умешач ББ, који га је паркирао у црвеној зони. У 15:37:41 часова је послао СМС поруку у циљу плаћања услуге паркирања у трајању од 60 минута. Након истека овог времена није платио услугу паркирања за још 60 минута.

Контролор паркинг сервиса на лицу места није затекао корисника возила, па како је утврдио да за возило није плаћена карта паркирања, у 16:45:43 часова је издао налог за плаћање дневне карте у износу од 900,00 динара и причврстио га за предње ветробранско стакло.

Умешач је 13 минута након што је истекло време плаћеног паркирања, тачније у 16:50:51 часова послао СМС поруку ради продужетка коришћења паркинг места, али му је од стране тужиоца послат повратна порука да је за возило издата дневна карта паркирања са роком важења 24 сата, односно до 06.05.2016. године до 16:45 часова.

На овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је применио материјално право из Закона о комуналним делатностима и Одлуке о јавним паркиралиштима Града Ниша („Службени лист Града Ниша“ број 2/12 и 10/15), цитирано у образложењу пресуде и оценио да је тужени као власник возила, у обавези да тужиоцу исплати дуг по основу трошкова паркирања. Према датим разлозима тужилац није у обавези да у сваком конкретном случају утврђује ко користи возило које је паркирано на јавном паркиралишту без плаћене накнаде. У ситуацији када се возач приликом издавања доплатне паркинг карте не затекне на лицу места, корисником паркинга се сматра лице које је у званичној евиденцији МУП-а уписано као власник возила. Због наведеног првостепени суд је оценио неоснованим истакнути приговор недостатка пасивне легитимације на страни туженог, па је решење о извршењу одржао на снази.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и тужбени захтев тужиоца одбио, као неоснован. Према израженом становишту критичном приликом је возилом туженог управљао умешач као возач, на који начин је он засновао уговорни однос са тужиоцем започињањем коришћења паркиралишта и плаћањем накнаде за паркиралиште. Стога, како тужени није био корисник паркиралишта он није засновао уговорни однос са тужиоцем, сходно чему није пасивно легитимисан у овој правној ствари.

По становишту Врховног касационог суда, основано се ревизијом указује да је другостепени суд погрешно применио материјално право.

Тужилац је правно лице коме је поверено управљање јавним паркиралиштима на територији Града Ниша и у смислу Закона о комуналним делатностима и Одлуке о јавним паркиралиштима Града Ниша овлашћен је да врши наплату услуге паркирања и да, у ситуацији када корисник паркиралишта поступа противно одредбама наведене одлуке, на лицу места наплаћује и доплатну накнаду прописану његовим ценовником.

У конкретном случају, тужилац је преко својих овлашћених лица за вршење надзора утврдио да је дана 05.05.2016. године, возило марке „...“, рег. ознаке ... -..., у 16:45:43 часова, било паркирано на јавном паркиралишту без плаћене паркинг карте.

Према одредби члана 9. став 2. Одлуке о јавним паркиралиштима Града Ниша корисником паркиралишта сматра се возач (корисник возила) или власник, у ситуацији када возач није идентификован.

Код утврђене чињенице да је спорном приликом возилом управљао и на јавном паркиралишту паркирао умешач ББ, а да није затечен односно идентификован на лицу места приликом контроле плаћања услуге паркирања, то је правилном применом материјалног права на туженом, као власнику возила, обавеза плаћања доплатне карте. Тужени није правно релевантним доказима доказао да није власник возила, а чињеница да се возило за које се тражи наплата доплатне карте налазило у поседу умешача може бити од утицаја само на право туженог као власника возила да се за обавезу плаћања доплатне карте регресира од корисника возила по основу правног основа по коме се возило налазило код умешача.

Из наведених разлога тужени као власник возила за које је издата доплатна карта јесте пасивно легитимисан у погледу исплате доплатне карте за коришћење паркинг места, како је то правилно оценио првостепени суд, па је применом одредбе члана 416. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд, ставом другим изреке, преиначио другостепену пресуду тако што је одбио, као неосновану, жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду.

Тужиоцу који је успео у поступку по ревизији, сагласно одредбама члана 153, 154. и 163.ЗПП, припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка и то за састав ревизије у износу од 12.000,00 динара, судске таксе на ревизију у износу од 3.800,00 динара и судске таксе на одлуку о ревизији у износу од 5.700,00 динара, што укупно износи 21.500,00 динара, према важећој Тарифи о наградама и накнадама

рошкова за рад адвоката и Таксеној тарифи из Закона о судским таксама, због чега је применом члана 165. ЗПП донета одлука као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић